

at om man ogsaa i alle andre Tilfælde, Brudesvielse, Barnedaab, Skriftemaal, kunde henvisse Bedkommende til at drage til den anden Præsts egen Kirke, vil det dog være høist besynderligt, om hans Lig skulde blive transporteret derhen og i ethvert Tilfælde burde den udenfogens Præst, der var Sjelesørger for en Beboer af et andet Sogn, være berettiget til at låane Kirken, og Kirkegaarden for at forrette Begravelsen, saafremt den Afdøde havde ønsket at faae den sidste kirkelige Handling udført af den, til hvem han i sit hele Liv havde holdt sig. Det er disse to Bemærkninger, der have foranlediget mig til at udbede mig en Udtalelse af den ærede Cultusminister, idet jeg iøvrigt finder Loven fyldsiggjørende og anseer den indflaaede Vej for den rette.

Formanden: Den ærede Landsthingsmand vil vist indrømme, at de to Halvdele af hans Foredrag, som angik Ordningen af Folketings Forsamling og Dispositionen over dens Midler, ikke henhøre under denne Sag. Hvis man vilde aabne en Discussion over disse to vigtige Punkter, vilde man komme udenfor det, som er nærværende Lovforslags Gjenstand.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal tillade mig først at besvare de af den sidste ærede Taler til mig rettede Spørgsmaal, skjøndt jeg væsentlig kan indskrænke mig til den Besvarelse, han selv gav deraf. Med Hensyn til det Spørgsmaal, der vedrører § 2, da vil jeg ikke negte, at der muligt kunde opstaae nogen Tvivl om det Punkt, som blev fremhævet af ham, men der er ganske vist ingen Tvivl hos Ministeriet om, at Afgjørelsen da maatte blive den, som ogsaa af ham er bleven fremhævet. Det vilde komme i fuldstændig Strid med den Grundtanke, hvorfra dette Lovudkast er gaaet ud, om der nu skulde lægges et nyt tvingende Baand, naar et Menighedsmedlem frivilligt har valgt en ny Sjelesørger. Forskjellige Omstændigheder kunne meget naturligt motivere Ønsket om en Forandring i saa Henseende; og dette behøver jo ikke engang at ligge deri, at han ikke finder sig tilfreds med det Valg, han har gjort; det kunde jo ogsaa hændes, at der f. Ex. kom en ny Præst i

hans egen Menighed; og dette kunde da bringe ham til at forlade den nye Sjelesørger, han havde valgt, og vende tilbage til sin tidligere Sognemenighed. Efter Udkastrs Motiver er der heller ingen Tvivl om, at en saadan Frihed maatte staae Bedkommende aaben. Jeg troer ikke, at der er nogen Nødvendighed for en Forandring i saa Henseende, men denne vil jo ialtfald kunne skee ved næste Behandling af Lovforslaget.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal om Benyttelsen af Kirken bemærkede den ærede Landsthingsmand selv, at juridisk — saaledes troer jeg han udtrykte sig — maatte Spørgsmaalet besvares benegtende. Den ærede Landsthingsmand vil erindre, at i det Lovforslag, som sidste Gang var til Behandling i denne Sal og som var kommen fra det andet Thing, var der optagen en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende. Det viste sig under Forhandlingerne i Folkethinget, at der dog var en ikke ringe Tvivl om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at udtale dette som en bestemt Ret, da derved meget let kunde afdømmes Banskigheder; hvorfor det vel kunde være rettere ikke strax at træffe nogen almindelig Bestemmelse i denne Henseende, men hellere oppebie, hvorledes Forholdene vilde stille sig under den nye Stikkelse, som ved en saadan ny Lovgivning vilde fremkomme. Det har ogsaa været min Mening, at der ikke var nogen saa paatrængende Fornødenhed i saa Henseende, at man skulde udsætte sig for de Banskigheder, der efter Sandsynlighed vilde ledsage denne Lovs Livetreden, idet ogsaa jeg gaaer ud fra, at der ikke er nogen bestemt Ret tilstede, naar Spørgsmaalet i Almindelighed er om at benytte Kirken til Foretagelse af de kirkelige Handlinger af Andre end den ved samme beskikkede Præst. Derimod er det vistnok en anden Sag med Hensyn til Begravelser, idet den Præst, hvortil et Menighedsmedlem har sluttet sig som Sjelesørger, maa være fuldkommen berettiget til at være tilstede ved Begravelser; dette ligger ogsaa i den i Paragraphen indeholdte almindelige Udtalelse om Forholdet. Jeg seer heller ikke, at der kan være nogen Anledning fra den anden Præsts Side til at negte sit Samtykke hertil.